

## **i** Ze sborových akcí

Út	16. 6.	14:30	setkání starších věkem
Čt	18. 6.	19:30	biblická hodina v rodině (Jakubova epištola, Víra a skutky)
Ne	21. 6.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)
St	24. 6.	15:00	do 18:00; procházka s dětmi (Malešický park)
Čt	25. 6.	19:30	Předprázdninové posezení (Třicátníci), předtím brigáda na odnos věcí
Ne	28. 6.	9:30	bohoslužby (Ester Čašková)


Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.



Noc kostelů

---

**Hrozen vinohradského evangelického sboru** vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaída Wernischová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem  $\text{\LaTeX}$  2 $\epsilon$  připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: [fsvinohrady@volny.cz](mailto:fsvinohrady@volny.cz)) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**



## Obsah

Zrno a půda	2
Noc kostelů 2015 na Vinohradech	5
Teologie, peníze a Tyrš	8
Z kázání Jana Husa pro třetí neděli po svaté Trojici	11

## Zrno a půda

Kázání Miroslava Hamariho 17. 5. 2015

Mt 13, 18 – 23

Milé sestry, milí bratři! Vyšel rozsévač rozsévat. Docela běžná činnost, ale nebyl to úplně běžný rozsévač. Nesleduje jako každý hospodář to, aby měl velkou úrodu. Vždyť ve finále čteme, že některá zrna dala stonásobnou úrodu, některá šedesátinásobnou a dokonce některá i třicetinásobnou. To je vrchol i největší radost. Ale abych nesnižoval váhu těch velkých výnosů – je stejně ceněn ten třicetinásobný i ten stonásobný. Co tedy rozsévač sleduje svým setím, když to není výše výnosu, když nesleduje svoje plné stodoly? Jemu nejde o jeho zrno. On nesleduje to svoje. On to svoje zrno dává půdě. Neseje kvůli žni, o té tu není ani slovo. Seje, aby půda mohla přinést úrodu a spolu s rozsévačem se podílet na fantastickém procesu života, ve kterém jsou miliardy různobarevných a roztočivých příběhů. V našem podobenství jsou pro lepší imaginaci čtyři. Příběhy půdy. Půdy, která není beztvárová a nevhlednou, podle slov Geneze před vstupem Hospodáře, ani bezvýznamnou, v duchu Kristova evangelia, půdy, která může přinášet úrodu a mnohou i přinášit.

To všechno je metafora, podobenství, které říká Ježíš svým posluchačům, a je to jediné podobenství, ke kterému přidává i výklad. Z podobenství je zřejmé, že tím rozsévačem je Ježíš. Pro někoho však může být rozsévačem někdo jiný, kdo rozsévá slova, taková, která mají moc dávat lidskému životu jeho hodnotu, která mohou nabídnout člověku to, aby si vážil sám sebe, kvůli tomu, co přijímá, i kvůli tomu, co z toho vzejde, co jeho ži-

vot může vydat. Jsou-li taková mocná semínka a je-li takový rozsévač, který je do vás rozsévá, přijímejte a radujte se. Já za sebe vyznávám, že pro mě je tím rozsévačem Ježíš Kristus, protože v duchu podobenství nesleduje svoje výnosy, ani mu není líto jeho zrn, jež nepadnou do perfektně kultivované půdy, ale mluví o půdách, různých půdách nestejně bonity, se kterými chce spolu činit, aby to všechno k něčemu bylo. Důvěřuje půdě, že to do ní může zasít. V jeho očích stojí za to. Tím dává půdě její hodnotu. Rozsévači – Ježíšovi nejde o to, aby měl mnoho zrn, aby měl mnoho svých stoupců, ani aby oni činili mnoho skvělých skutků, aby se vybičovali k výkonům, co se týče milosrdenství a lásky, spravedlnosti, dokonalých vztahů, jasnozřivých myšlenek a korektnosti v projevech vůbec. Nejde mu o jeho blaho, ale o blaho té půdy, toho člověka, který smí slyšet jeho slova. A nesleduje člověka, jak je kultivovaný, jakého je původu, jaké má předpoklady, aby slyšel, jak je schopný zhodnotit to do něho zaseté. Nevybírám si půdy, schopné lidí. On ví a respektuje to, že jsme různí a nestejně vybavení a dostalo se nám všelijaké výchovy. A nevidí jako problém ani to, že nejsme jeden jako druhý ve výsledcích svých životů. Žijeme různě, výnosy jsou nestejně, vynášíme z toho každý jinak. Křesťanství není jeden vyhraněný životní styl ani ideologie šikující masy, ani identická morálka. Pro křesťany je podobné „pouze“ to, že jsou široce otevření pro přijetí slov království, evangelia, aby

*připomenuta osobnost Miroslava Tyrše, a to krátkou rozvíčkou, případně doprovázenou společným zpěvem vhodné sokolské písně. Návrh byl velkou většinou schválen (hlasování se zdrželo pouze několik rozpačitých sucharů, třeba já), a tak potom uprostřed jednoho zvláště únavného jednání v Tyršově domě cvičili synodálové*

pod vedením Jaroslava Pechara a za klávesového doprovodu Ladislava Moravetze jednoduchá prostná při zpěvu písně *Čtvrtého července na strahovských hradbách*. Jednalo se pak o trochu lépe – však i paní učitelky v první třídě vědí, že motorické odreagování dělá divy.

*Jana Šarounová*

## Z kázání Jana Husa pro třetí neděli po svaté Trojici

### Lukáš 15,1–10

*Do jeho blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a zákoníci mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim toto podobenství: Má-li někdo z vás sto ovcí a ztratí jednu z nich, což nenechá těch devadesát devět na pustém místě a nejde za tou, která se ztratila, dokud ji nenalezne? Když ji nalezne, vezme si ji s radostí na ramena, a když přijde domů, svolá své přátele a sousedy a řekne jim: „Radujte se se mnou, protože jsem našel ovci, která se mi ztratila.“ Pravím vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.*

*Nebo má-li nějaká žena deset stříbrných mincí a ztratí jednu z nich, což nerozsvítí lampu, nevymete dům a nehledá pečlivě, dokud ji nenažde? A když ji nalezne, svolá své přítelkyně a sousedky a řekne: „Radujte se se mnou, poněvadž jsem našla peněz, který jsem ztratila.“*

*Pravím vám, právě tak je radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem, který činí pokání.“*

A přibližovali se ne darmo a ze zloby. . . , ale aby ho slyšeli. Jistě dobré to bylo přiblížení, neb úmysl jich byl dobrý: slyšeti chtěli, srdcem uvěřili, skutkem vůli Ježíšovu naplnili. Přišli nemocní k lékaři, zdraví našli; byvše zjevně hříšníci, teď hříchy opustivše jsou spravedliví; byvše mrtví, k životu, jenž jiné živí, přišli a od něho jdou obživení. I který by neduživý nešel k takému lékaři, jenž všeliké nemoci léčí a na duši i na těle mrtvé křísí? O milostivý Ježíši, ty jsi lékař a já jsem neduživý, ty jsi milosrdný a já bídny, ej, smiluj se a uzdrav! Však ty jsi lékař, jenž s nebe přišel a nás na duši neduživé uléčil. Ty sám díš, že zdraví nepotřebují lékaře, alebrž nemocní, pro něž jsi přišel, abys je vyléčil. Ty jsi přítel hříšníků, již se kají ze svých hříchů, o nichž dí sv. Lukáš: „Přibližovali se k Ježíšovi zjevně hříšníci, aby ho slyšeli.“ Nu hříšníci ! Přistupte k Ježíšovi se mnou hříšným.

rované místo celocírkevního kazatele s určením pro farní sbor ČCE v Ústí nad Labem, které bude finančně zajištěno na dva roky jako podporované. Toto rozhodnutí je součástí projektu oživení Ústecského seniorátu.

### Peníze a zase peníze

V sobotu se jednalo především o Diakonii a také o cestě církve k samofinancování, o „restitucích“. Na programu bylo především to, jakou část restitučních peněz určí církve na budoucí samofinancování svého provozu a jakou na tak zvané diakonické a rozvojové projekty. Po delších diskusích nakonec synod schválil, že 81,5 % z ročních restitučních náhrad bude příjmem Personálního fondu a zbývajících 18,5 % bude určeno pro diakonické a rozvojové projekty. Těchto 18,5 % se pak rozdělí mezi Diakonii ČCE a církevní projekty v poměru 30 ku 70. Tento návrh byl nakonec po delší diskusi a přes pozměňující návrhy ředitele Diakonie přijat, což mně osobně velmi zklamalo – domnívám se, že Diakonie ČCE, již je naše církve zřizovatelem, by zasloužila ze strany církve trochu větší finanční podporu. Navíc definice rozvojových projektů, které má administrovat sama církve, vzbuzuje otázky, zda nebudeme financovat tímto způsobem to, co už jako církve dělat máme jako své hlavní poslání („budování sboru a misie, výchova a vzdělávání“) nebo co už kvalitně dělá právě Diakonie („diakonická práce“).

### Atmosféra na synodu

Někde v diskusích na Internetu jsem četla, že synod se příliš zabývá hospodářskými otázkami a na ty duchovní nezbývá

čas. To je na jednu stranu pravda, ovšem žádná organizace, která chce stavět svou činnost na demokratických principech a chce být „průhledná“, se bez hlasování o těchto věcech neobejde (což samozřejmě neznamená, že si demokraticky neodsouhlasí nerozvážený nesmysl). Synod ovšem řeší i řadu otázek, které by snad mohly při změně řádů projednávat konventy, což by uvolnilo čas na důkladné projednávání jiných záležitostí. Přesto bych neřekla, že se teologická hlediska na synodu neřeší. Objevují se v různé míře v návrzích i diskusních příspěvcích a zdá se mi, že naprostá většina synodálů je při svém hlasování zvažuje, jsou slyšet i v kuloárových diskusích. Zajímavé také je, že někdy se jednání zadrhne na návrhu, který se zdál být naprosto jasný a jednoduchý, zatímco jiné, zdánlivě kontroverzní, jsou nakonec schváleny bez velkých diskusí. V souvislosti se slovy ve zprávě synodní kurátorky jsem si uvědomila, že při jednání synodu jsou rozhodně výrazně méně slyšet i vidět laici (aneb jak říká Petr Sláma – odborníci v jiných oborech). Nevím, zda se o to přičinují faráři, kteří laiky tak trochu převálcují svou aktivitou a chutí diskutovat, nebo jde spíše o menší sebevědomí laiků vyjadřovat se k církevním otázkám a veřejně prezentovat svůj pohled na různé věci. Synod byl letos velmi náročný, únava z maratonu jednání někdy překročila únosnou míru, takže dle mého názoru i některá poměrně závažná rozhodnutí byla činěna ve chvíli, když už málokdo měl energii na důkladné promyšlení toho, co bylo v materiálech i v rozpravě předkládáno. A tak nebylo divu, že se mezi synodály zrodil i trochu „praštěný“ nápad. Předsednictvu byl doručen pilný návrh faráře Jaroslava Pechara, aby *byla ve vhodné příležitosti*

mohli důstojně a plodně žít, aby mohli vůbec žít a mít ze sebe i ze svého žití radost. Rozséváč nám chce dát slova, jež mají moc ukázat nám naši cenu a krásu, naši důležitost při vytváření plodů našeho života a ukázat nám naše místo v celém díle života. Při tom setí myslí na člověka a počítá s ním. Věří nám, důvěruje. Vůbec se nebojí o to, že bychom pěkný, naplněný život nezvládli. Rozsévání svých slov nemá za riskantní podnik. To není úplně analogické k činnosti zemědělce. On seje mocná slova, která jsou pro nás zdrojem sebepochopení, zorientování se v souvislostech a komplikacích života a mají v sobě sílu nás určit, vést a stavět čelem k výzvám, omezením, strastem, bolestem i ke smrti. Jsou to slova, jež osvětlují a zachraňují, podle 19. verše – slova o Božím království.

V jiných podobenstvích o zrnech či setbě Ježíš říká, že jeho setba má sama v sobě takovou sílu, že když je zasetá, vzklíčí a roste, aniž si toho člověk všimá, až je ze semínka klas nebo strom, ve kterém hnízdí nebeští ptáci. Jistojistě zrno přinese úrodu, u jednoho takovou, u jiného jinou. Dá to ale rozum, že půda není úplně pasivní, přestože to tak vypadá. U ní záleží na tom, jak se k tomu zrnu má. Jak naše mysl, srdce (protože v biblickém myšlení je srdce centrem rozumnosti a vůbec ústředím celé bytosti), nechá slova „padnout“, jak dovolí zakořenit, růst, jak se vypořádá s pochybnostmi o něm a se starostmi tohoto věku, které mají vždycky tendence všechno vznešené a ušlechtilé a životaschopné udušit. Na slova a na jejich růst a zrání budou doléhat vnější podmínky, různé okolnosti – ptáci, sucho, trní, proto bude důležitá široká otevřenost půdy-lidského srdce. Půda to zrníčko musí mít hluboko

v sobě. Ne, že by půda měla s tím zrníčkem kdovíco vyvádět. Jde pouze o to, je hluboko pojmout, přijmout, ve svůj koncept života. A to slovo samo vzklíčí a poroste a přinese plody. Žádné velké vymyšlení a konstrukce.

Zasetí zrna spouští proces. A v něm půda spolupracuje, než to dozraje v úrodu. V tom nalézá svou vlastní hodnotu. Ježíš uvádí jako příklad tři obrazy, jak půda to nabídnuté zrno nevyužije k tomu, aby ji dalo cenu bytí v podílnicství na životním růstu a pak v přinesení úrody. Člověk může slyšet vzácná slova, a přesto nechápat. A to je jako zrno zaseté podél cesty. Přilétají ptáci a sezobají je. Nechápe, nemá pro to pochopení, slyší a nic. Víc než o racionální pochopení jde o porozumění, o otevřenost pro to, a pak o přijetí. Aby to nezůstalo na povrchu. Aby to šlo dovnitř a ujalo se to. Půda podél cesty tomu brání. Je udusaná. Přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do lidského srdce. To srdce je tvrdé, mysl ušlapaná, proto nechce pochopit. Za toho zlého si můžeme dosadit cokoli, o toho tam vůbec nejde, vždy se najde nějaký pták, který přiletí a tu námi nepřijatou nebo víceméně nepřijatou životní moudrost a sílu sní. V naší době posloucháme a posloucháme. Slyšíme či spíše vidíme tolik informací, kdoví, jestli vůbec máme pro některou zvláštní pochopení, speciálně pro tu, která může pomoci, která může být pro všechno další určující.

A jiný obraz – zaseté zrníčko padne do půdy a hned vzejde, ale půda je skalnatá, nemá dost země, a tak slunce rostlinku záhy spálí, protože nemá kořen. Ježíš vykládá, že je to člověk, který s radostí přijímá, co slyší, jenže tento entuziasmus nezapustí kořen. Přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo a je to

pryč. Dobrá životní moudrost jistě vyvolává i nadšení, ale mimo to působí i radost ze zakořenění. Docela stabilní radost, že jsem podílníkem, součástí dobrých procesů. Zakořenění je nadějný předpoklad, že vnější podmínky, nepříznivé okolnosti (tady zobrazeny žhavým sluncem) to, co máme za vzácné, nespálí.

A pak je ještě jeden obraz půdy trnité. Trní vzroste a zaseté semínko uduší. Ježíš vykládá – to je ten, kdo slyší, ale starosti tohoto věku a vábivost majetku slovo uduší a ono zůstane bez úrody. Starosti nás dusí, to tak je. A je to takový začarovaný kruh. Ty starosti nás dusí proto, že do nich nenecháme vstoupit moudrost, která by dokázala osvětlit, co je důležité a co důležitější, snad i nejdůležitější. A nechceme pro ně přijmout sílu nechat něco koňům, protože mají větší hlavy, a něco zítřku, protože dost má dnešek na svém starání, a Bohu, který nabízí, že když se stará o živobytí ptáčkům a o krásu lilíím, my mu můžeme také důvěřovat. Jenže

když nám to zaseté slovo neosvětlí, nerozuzlí, nevyvede z toho, pak nás ty starosti uduší. Pro naše starosti je moudré a silné slovo spásou. No, a pak je půda, která chápe, rozumí a je otevřená pro přijetí. Člověk, který poslouchá a slyší to, co je mu ku pomoci, co mu dává dostatek vědomí sebe, chápe, co slyší, a raduje se ze svého zakořenění, vždyť to, co přijímá, jej orientuje v hodnotách a selektuje starosti, takže on, jeho život přináší úrodu.

V Ježíšových očích není úroda tak důležitá jako skutečnost, že půda, že člověk může přinášet úrodu. Nestejnou a stejně velkou, ale každý může. Každý má jeho důvěru. Můžeme svůj život zvládnout tak, aby přinášel dobré plody, že je nezničí ani nepříznivé okolnosti, ani starosti, dokonce jej můžeme zvládnout s radostí, jestliže zůstaneme otevřeni pro přijímání slov, jež mají v sobě moc růst a v úrodu dozrát. Rozsévač vyšel, aby rozseval. Kdo má uši, slyš! Amen.

uvádět Tvá slova do každodenního života. Kéž Tvou silou umíme přemáhat své slabosti a Tvou pravdivostí své neupřímnosti.

Prosíme za všechny, kdo trpí nemocí, postižením, i za ty, kdo právě teď žijí v nejistotě a obavách před zlověstnou diagnózou pro sebe či své blízké, za ty, kdo vidí, že vývoj jejich dětí není v pořádku a denně se tím trápí, za ty, kdo už mají jistotu, a přesto musejí dále žít. Prosíme Pane i za ty, kdo mají jiné těžké starosti – se sebou, s životními partnery, s rodiči, s dětmi, s narušenými vztahy. Prosíme za ty, kterým neumíme sami pomoci, třeba proto, že to od nás nechťejí

Pane Bože náš,

víme, že nejsme schopni obsáhnout v modlitbách bídu a tíhu tohoto světa pro tolik lidí, ale věříme, že sám Duch svatý se přimlouvá tam, kde my na to nestačíme nebo na to ani nepomyslíme.

Prosíme za lidi ve válečných konfliktech, etnických nepokojích, za ty, kdo trpí v důsledku přírodních katastrof, kdo ztratili své blízké, domov, kdo mají nyní pocit, že už jim nezbylo vůbec nic. Prosíme, kéž Tě uprostřed všeho zla poznají jako dobrého Boha.

Prosíme za církve a uprostřed této církve i za náš sbor. Kéž svou církev jasně vedeš a kéž ona se vést dá, uč nás Pane

*Kristovým. Z opačného pohledu si však také velice vážím těch, kdo svou věrností Kristu umí formovat svá lidská očekávání a přání a stávají se skutečnými svědky lásky, pravdy a důvěry. Taková svědectví mě naplňují radostí a vděčností za všechny věrné členy a členky církve“*

Synodní kurátorka Lia Valková měla dle své zprávy v minulém období na mysli otevřenou komunikaci uvnitř církve, posílení důvěry mezi vedením církve, senioráty a sbory. Zamýšlí se také nad úlohou laiků v církvi a vyslovuje myšlenku týkající se presbyterně synodního zřízení ČCE. Píše: „*V naší církvi se příliš nevnímá, že statutární zástupci sborů, seniorátů a také celé ČCE jsou dva. Dost mi vadí, když přijde důležitý dopis ze sboru a je podepsán pouze farářem a přitom je to napsáno jménem staršovstva nebo celého sboru; jako by farář byl jediným statutárním zástupcem, přitom oba mají (podle řádů ČCE) stejnou odpovědnost. Totéž se vyskytuje na seniorátní úrovni. A na vlastní kůži jsem poznala trapný pocit, když někde přijedu se synodním seniorem a synodní kurátorku ani nikdo nepředstaví. Víte, jak mi je, když se přítomní pídí „co že je to za ženskou s tím synodním seniorem,“? . . . Když se to děje přímo v naší církvi, to je buď neznalost základních pravidel, nebo nepřijetí laiků jako rovnocenných zástupců.“*

Daniel Ženatý se zamýšlel nad děním ve světě a úloze církve. „*Konflikt na Ukrajině prožíváme jednak se zrakem upřeným na naše evangelické sbory, a také přes nesmazatelné dojmy, které jsme mnozí získali návštěvou krajanů na Ukrajině. Neklid vzbuzuje nebezpečí islamistů. Hruža, které je třeba se bránit, stejně tak jako je třeba se bránit nesnášenlivému a zbrklému hledání viníků. Tyto*

*události, k nimž patří i další neklidná místa ve světě, se nás dotýkají, aniž by se ptaly, zda mohou. A rozehvívají základní otázky víry. Komu věříme, jaká je moc evangelia, jak reagovat jako učedníci ukřižovaného a vzkříšeného Krista? V dálce se objevuje otázka, kterou si naše generace nebyla nucena intenzivně klást – zač nám Kristus stojí? Co povědět? Jak jednat moudře? Vždyť církev Kristova má výbavu, s níž může rychleji vidět vznikající nebezpečí nesnášenlivosti, rasismu, ponížení.“*

Alespoň tolik z předložených zpráv.

## Volby

Hlavním bodem pátečního programu byla volba nové synodní rady. Synodním seniorem byl zvolen Daniel Ženatý, farář z Pardubic a dosavadní první náměstek synodního seniora, synodním kurátorem Vladimír Zikmund, ordinovaný presbyter z Brna, povoláním ředitel společnosti ZKL – Výzkum a vývoj v Brně (mimo chodem syn Aleny a Vojtěcha Zikmundových). Dalšími členy synodní rady jsou z řad farářů Pavel Pokorný ze Střešovic a Ondřej Titěra z Jablonce, za laiky pak Jiří Schneider ze Střešovic a Eva Zadražilová z Moravce. To nebyly jediné volby – znovu zvolen byl například celocírkevní farář pro mládež Pavel Jun, vzniklo také nové místo celocírkevního kazatele pro humanitární aktivity, menšiny a lidi sociálně vyloučené a pro tento úřad byl na 0,33 úvazku zvolen výraznou většinou hlasů Mikuláš Vymětal (mimo chodem mě velmi potěšilo, že synod dal Mikulášovi v této práci tak jasnou podporu). Zvolena byla i nová celocírkevní pastýřská rada. Synod také zřídil podpo-



## Teologie, peníze a Tyrš

O jednání letošního synodu



zdroj: synodce.cz

1. zasedání 34. synodu probíhalo v Tyršově domě na Malé Straně, kde se ještě synod zatím nekonal. Úvodní bohoslužby se jako tradičně konaly v našem sboru, závěrečné pak proběhly v různých sborech našeho seniorátu. Protože šlo o synod nově zvolený, bylo třeba na počátku vykonat volbu předsednictva. Předsedou synodu se na další období stal opět farář a senior Brněnského seniorátu Jiří Gruber z Brna.

Končící synodní rada podávala poslední zprávu – již několikátý rok ji zpracovává každý člen sám za sebe. Ve zprávě synodního seniora se objevilo i postesknutí nad církví, která se často neumí vy-

varovat různých podob lidského selhání a lidských slabostí.

Synodní senior píše: *„Nejde jen o etickou oblast života, jde především o základní výpovědi o vlivu vyznání Krista na všední život. Mnohdy se setkávám s téměř neuvěřitelnými zprávami o tom, jak je přizpůsobována a křivena základní pravda evangelia, která vypadá více jako pověrečná berlička než moc proměňující člověka a svět. Mnohé pohoršlivé jevy dávají najevo, jak silně jsme spjati se zemí, náladou ve společnosti, zlovyky doby. Naše rozhodování ne vždy určuje vědomí, že nevystupujeme sami za sebe, nýbrž s pověřením být na této Zemi lidem*

přijmout, nebo proto, že pomoc nenabízíme dobře. Pane, všem těm prosím do-  
dávej sil a naplňuj je nadpřirozeným pokojem.

## Noc kostelů 2015 na Vinohradech



Vzhledem k loňské nižší účasti, trochu uvadajícímu nadšení i úvahám o skutečném smyslu této akce jsme přemýšleli, zda se letos do Noci kostelů vůbec zapojíme. Nakonec jsme si řekli, že nebudeme zkoumat, zda přínos Noci kostelů je alespoň trochu misijní, nebo jde hlavně o kulturu a sbírání razítek, prostě kostel otevřeme, nabídneme, co máme, a zároveň program připravíme i tak trochu pro sebe. Přípravy tak proběhly v poklidné atmosféře, bez stresu, že vše musí být perfektní. Program se podařilo v podstatě sestavit na první schůzce, našlo se také dostatek ochotných rukou pro různé

druhy pomoci. Blíže o programu pojednávají další dva příspěvky, takže se zmíním spíše o celkovém dojmu. Atmosféra celého večera byla příjemná, zdálo se, že se lidé zdrželi v kostele delší dobu než v minulých letech, a to nejen u tradičně bohatého občerstvení.

Zápisů v knize nebylo mnoho, ale jeden z nich potěšil: „Bylo to tu moc krásné, takové překvapení uvnitř jsme nečekali.“

A jedna perlička na závěr: Mladý pár s miminkem odcházel z kostela, kde zrovna probíhala promluva, se slovy „pořád kecá“. Rozpačitý pořadatel se je

snažil přesvědčit, že promluva nebude dlouhá. Mladí lidé se začali smát a vysvětlili, že promluva jim nevadí, ale od-

cházejí kvůli tomu, že „keca“ jejich miminko a ruší všechny kolem.

*Jana Šarounová*



Asi nikdy během roku nenavštíví kostel v České republice tolik lidí jako v Noci kostelů. Z akce, která pravidelně otevírá dveře kostelů a modliteben pro širokou veřejnost, se během několika málo let stala nesmírně úspěšná a oblíbená tradice. Je o to vzácnější, že do oněch otevřených dveří většinou vstupují lidé, kteří by pravděpodobně nikdy jindy do kostela nepřišli. Náš sbor se do této akce letos zapojil již popáté.

Půlkulaté výroční jsme oslavili nejenom rekordním počtem návštěvníků, ale především bohatým programem, který pro ně byl připraven. Hned u vstupu do kostela bylo pro návštěvníky připravené menší pohoštění s domácím pečivem a ně-

kolika druhy nápojů. Většina z příchozích měla již za sebou kratší či delší pouť po pražských kostelích a naše tradičně výborné občerstvení pro ně bylo tou nejlepším vzpruhou před zahájením prohlídky. Po občerstvení se většina návštěvníků vydala na „naučnou stezku evangelickým kostelem.“ V kostele bylo celý večer rozmístěno několik panelů s texty a obrázky věnovanými historii a současnosti české reformace a naší církve. Ti, kteří přišli v první polovině večera, se po prohlídce kostela mohli usadit v lavicích a poslechnout si klavírní koncert Radoslava Kvapila. Přednes z díla Antonína Dvořáka byl rozdělen do dvou bloků po 45 minutách a setkal se u posluchačů s velkým úspě-

chem. Panu Kvapilovi proto patří za hudební doprovod vinohradské Noci kostelů velký dík celého sboru.

Když dozněla hudba, přišlo na řadu mluvené slovo. V deset hodin začala přednáška Ondřeje Rady věnovaná obrazům v našem kostele a vztahů evangeliků k výtvarnému umění. Název přednášky zněl příznačně: „Obrazy v evangelickém kostele?!“ Návštěvníci se dozvěděli nejenom o historii vzniku obrazů, které namaloval Ondřejův tatínek akademický malíř Miroslav Rada, ale i o jejich námětech a bohaté symbolice. Od instalace obrazů uplynulo letos již patnáct let a za tu dobu se staly jedním ze symbolů a poznávacích znamení našeho sboru. Ano, i do evangelického kostela obrazy patří.

Závěr večera patřil členům sboru, jejich oblíbeným textům z Bible a společnému zpěvu. Na podium vždy vystoupil jeden člen nebo členka našeho sboru

a přečetl svůj oblíbený verš nebo krátkou pasáž z Bible. Mnozí pak i promluvili o svém osobním vztahu k přednesenému textu. Zazněly úryvky z evangelií, žalmy i několik úryvků z Knihy Kazatel. Po každém čtení následovala píseň v doprovodu varhan. Bez velkého přemlouvání se ve zpěvu k členům sboru se přidalo i mnoho návštěvníků. Čtení z Písma a společný zpěv byly bezpochyby vrcholem a zároveň nejhezčím zakončením letošní Noci kostelů. Po čtení z Bible se s návštěvníky jménem celého sboru rozloučila i naše farárka Ester Čašková, které připojila závěrečné požehnání.

Velké poděkování patří všem členům sboru, kteří se na přípravě Noci kostelů podíleli. Důkazem jejich skvělé práce byl nejenom velký zájem o večerní program v našem kostele, ale i četné pochvaly od samotných návštěvníků.

*Tomáš Malínek*

Z letošní Noci kostelů mám dobrý dojem. Trochu jsme se obávali, jestli jsme na něco nezapomněli, jestli program není moc „chudý“... Dle mého názoru ale bylo dobře, že mezi jednotlivými částmi byly přestávky k rozhovorům, volnému procházení a občerstvení.

Jsem také moc ráda, že se nám podařilo program sestavit z „vlastních zdrojů“ – členů našeho sboru, (kromě Ondřeje

Rady, který je z Vršovic). Četba „mého oblíbeného verše z Bible“ nám poodhala nitro čtenářů, zvláště těch, kteří ještě přidali vlastní komentář.

Poté, co poslední návštěvník opustil náš kostel, jsme dostali několik dobrých nápadů, čím bychom Noc kostelů 2016 mohli obohatit. Již teď se na ni (pokud Pán Bůh dá) těším, tak se těšte také!

*Jarmila Raisová*